

VERORDENING van den 13den September 1918, houdende herziening der bepalingen omtrent begrafenissen en begraafplaatsen en vaststelling van voorschriften omtrent begrafenisrechten en het vervoer van lijken uit de kolonie naar het buitenland en uit het buitenland naar de kolonie (P.B. 1919 no. 21)

Van het begraven van lijken

Artikel 1

Het lijk van een persoon of doodgeboren kind wordt in een gesloten kist begraven, hetzij in een geheel of gedeeltelijk aarden graf, hetzij in een grafkelder, op een begraafplaats als zoodanig vanwege het bestuurscollege aangelegd of toegelaten.

Met afwijking in zooverre van het daaromtrent bij deze verordening bepaalde, is het op het eiland Saba geoorloofd ook op andere dan de in dit artikel bedoelde plaatsen lijken ter aarde te bestellen en blijkt ten aanzien van zoodanige graven en grafkelders artikel 17 buiten toepassing.

Ook is het geoorloofd volgens nader bij Koloniale Verordening vast te stellen regelen lijken te verbranden.

Artikel 2

Lijken, die in een zodanige staat verkeren, dat zij niet naar een begraafplaats kunnen worden overgebracht, worden ter plaatse, waar zij gevonden zijn of in de onmiddellijke nabijheid, zonder kist, mits ter diepte van 1 Meter, begraven en onverdekt, zoo mogelijk met ongebluste kalk ter hoogte van 2 dm en in ieder geval met aangestampte aarde. Is op de plaats, waar een lijk gevonden wordt, een lijkstank aanwezig, dan kan het lijk daarin begraven worden.

De begraafing geschiedt ter plaatse door de ambtenaren van de gezondheidsdienst van het eilandgebied of van de politie aangewezen, zoo mogelijk in domeingrond en anders in particulieren grond. In het laatste geval zijn de eigenaars of gebruikers van den grond verplicht de begraafing te gedogen. De plaats van begraven op particulieren grond zal in overleg met de eigenaars of gebruikers van den grond worden gekozen.

De schade, die aan den eigendom mocht worden veroorzaakt, wordt door den Kantonrechter begroot en door het eilandgebied vergoed, naar de onderscheiding gemaakt in de artt. 11, 12 en 13. Als schade komt niet in aanmerking de aanwezigheid van het graf zelf.

Artikel 3

Zijn er omstandigheden, die een gewelddadige dood doen vermoeden, dan geschiedt de begraafing niet dan met toestemming, van het Openbaar Ministerie, zoo mogelijk na voorafgegane gerechtelijk schouwing.

In het daarvan of te maken proces-verbaal worden, zooveel mogelijk, vermeld de voornamen, de naam, de ouderdom, de geboorteplaats, het beroep en de woonplaats van den overledene, of andere gegevens, die tot herkenning kunnen dienen.

Artikel 4

Geen begraafing geschiedt zonder schriftelijk verlof van den ambtenaar van den Burgerlijken Stand, vrij van zegel en kosteloos af te geven, waarin de begraafplaats, of de in art. 2 bedoelde plaats, waar het lijk ter aarde zal worden besteld, wordt vermeld.

Bij het vragen van verlof tot begraven moet worden overgelegd een der schriftelijke verklaringen als bedoeld in de Verordening, houdende bepalingen betreffende de verklaringen van overlijden, af te geven door de geneeskundigen in de kolonie Curaçao.

Artikel 5

De bewoner van een woning waarin zich een lijk bevindt, is verplicht aan de met de gerechtelijke schouwing of het afhalen van het lijk ter begraafing of verbranding of het vervoer naar het lijkenhuis belaste personen bij de uitvoering van hun taak de benodigde medewerking te verlenen.

Artikel 6

Een begraafing geschiedt niet vroeger dan 12 en niet later dan 36 uren na het overlijden.

Ontheffing van deze bepaling kan worden verleend door de gezaghebber de door het bestuurscollege aan te wijzen geneeskundige gehoord.

In dit geval wordt door de gezaghebber onmiddellijk aan den betrokken ambtenaar van den Burgerlijken Stand van zijn beschikking kennis gegeven.

Artikel 7

- 1. Een lijk mag niet worden begraven dan tussen des morgens 6 uur en des namiddags 6 uur, tenzij de ambtenaar van de Burgerlijke Stand op grond van dringende of buitengewone omstandigheden in individuele gevallen

verlof verleent om op een ander uur te begraven. Het verlof wordt steeds verleend wanneer godsdienstige redenen zulks noodzakelijk maken en, zo nodig, in de gevallen bedoeld in de artikelen 2, 6 en 8.

- 2. Ingeval in een eilandgebied een algemene behoefte bestaat om na zonsondergang lijken te begraven, kan in afwijking van het bepaalde in het eerste lid, bij eilandsbesluit houdende algemene maatregelen de mogelijkheid daartoe worden geopend. Bij een zodanig besluit worden tevens nadere regelen vastgesteld welke in het belang van de openbare orde en volksgezondheid in acht moeten worden genomen bij het begraven na zonsondergang.

Artikel 8

Opgeviste lijken worden vanwege Gezondheidsdienst van het eilandgebied begraven, nadat de doodschouw of, in het geval van artikel 3, de gerechtelijke schouwing zal hebben plaats gehad.

Artikel 9

Tenzij op rechtelijk bevel mogen lijken niet opgegraven en vervoerd worden dan met toestemming, van de gezaghebber, de door het bestuurscollege aangewezen geneeskundige gehoord.

Het vervoer van een opgegraven lijk kan aan nader te stellen voorwaarden verbonden worden, maar het geschiedt niet, tenzij de opgegraven lijk-kist met zijn inhoud is geplaatst in een goed gesloten, volkomen dichte houten of metalen kist.

Artikel 10

Indien een lijk-kist niet op een draagbaar wordt gedragen, moet worden gebruik gemaakt van een uitsluitend voor het vervoer van lijken bestemd voertuig.

In de buitendistricten kan, indien de afstand van sterfhuis tot begraafplaats te groot is, ter beoordeling van den betrokken districtmeester, door hem vergunning worden verleend om het lijk per kar te vervoeren. Deze bepaling is echter niet toepasselijk voor het vervoer van lijken van aan besmettelijke ziekten overledenen.

Het verbod van het eerste lid is niet van kracht voor het vervoer van het lijk van een kind beneden den leeftijd van één jaar, dat gemakkelijk door één persoon kan worden gedragen.

Echter geldt de vrijstelling van het vorig lid niet, indien de ambtbaar van den Burgerlijken Stand het dragen van een kinderlijk verboden heeft, ingevolge art. 11 der Verordening, houdende bepalingen betreffende verklaringen van overlijden, af te geven door de geneeskundigen in de kolonie Curaçao.

Bij het ter aarde bestellen van lijken worden de desbetreffende bepalingen dezer verordening stipt opgevolgd en verder de wenken in acht genomen, door de ambtenaren van de gezondheidsdienst van het eilandgebied of van de politie, in het belang van gezondheid of van orde gegeven.

Artikel 11

De naaste bloedverwanten van de overleden persoon of het doodgeboren kind zijn aansprakelijk voor de begrafenis, terwijl de erfgenamen aansprakelijk zijn voor de begrafenis-kosten.

De lijken van onvermogenen echter worden, voor zooveel kerk- of armbestuur of andere instellingen daarvoor niet zorgen, op kosten van het eilandgebied begraven ter plaatse daarvoor door het openbaar gezag aangewezen.

Van het onvermogen moet blijken op de wijze door het bestuurscollege te bepalen.

Artikel 12

De begrafenis van lijken, welke begraving zich niemand aantrekt, geschiedt door de gezondheidsdienst van het eilandgebied, komende de kosten daarvan ten last van het eilandgebied, voor zoover zij niet op de nalatenschap of op de erfgenamen verhaalbaar zijn.”

Artikel 13

Het begraven van lijken van personen overleden in inrichtingen, die hetzij geheel of gedeeltelijk onder beheer van het openbaar gezag staan, geschiedt door de zorg van het bestuur dier inrichtingen, met inachtneming van de voorschriften daaromtrent bij eilandsbesluit, houdende algemene maatregelen, te geven

De kosten dier begrafenis kunnen, wanneer het sterfgeval plaats had in een inrichting tot ziekenverpleging, worden verhaald op degene, die voor de verpleegkosten van den lijder aansprakelijk is.

Slechts wanneer ter goede rekening een daartoe voldoende som is gestort, kan de begrafenis anders geschieden dan op de wijze voor onvermogenen gebruikelijk. In elk geval blijft de beslissing omtrent de wijze van begraving, wanneer die vanwege de inrichting geschiedt, aan het bestuur der inrichting.

Tenzij wegens overlijden aan een besmettelijke ziekte of andere redenen hiertegen met het oog op de openbare gezondheid bezwaar bestaat, worden zoodanige lijken aanwanten ter begraving afgegeven, wanneer aanvraag daartoe binnen drie uren na het overlijden bij het bestuur der inrichting is ingekomen en naar het oordeel van dat bestuur een behoorlijke begrafenis door den aanvrager voldoende gewaarborgd is.

Geschiedt de aanvraag later, dan kan de afgifte nog geschieden, wanneer daartegen bij het bestuur der inrichting geen bezwaar bestaat.

Van de begraafplaatsen

Artikel 14

In ieder eilandgebied der kolonie zullen een of meer algemeen begraafplaatsen worden aangelegd, zodra zich de behoefte daaraan doet gevoelen.

Artikel 15

Bijzondere begraafplaatsen kunnen worden aangelegd met verlof van het bestuurscollege.

Verlof tot het aanleggen van een bijzondere begraafplaats ten behoeve van de leden een kerkelijke gemeente wordt aan het bestuur dier gemeente niet geweigerd, dan wanneer de aangewezen plaats niet aan de wettelijke voorschriften voldoet.

Artikel 16

Elke begraafplaats wordt door een muur, heining, rasterwerk of heg ter hoogte van ten minste twee Meter afgesloten.

Daarvan kan door het bestuurscollege ontheffing worden verleend, indien op andere wijze in de afsluiting behoorlijk is voorzien.

Artikel 17

Zonder vergunning van het bestuurscollege, de door het bestuurscollege aangewezen geneeskundige gehoord, mogen geen begraafplaatsen worden aangelegd op een afstand van minder dan 50 Meter van gebouwen tot bewoning dienende of bestemd en zonder die vergunning mogen, binnen gelijken afstand van een begraafplaats, geen gebouwen ter bewoning worden opgericht of putten worden gegraven.

Van dit verbod zijn uitgezonderd: doodgravers-woningen en pastorieën of kostershuisen, ten dienste der begraafplaats te stichten.

Het uitbreiden een bestaande begraafplaats wordt, voor deze verordening, met het aanleggen een nieuwe begraafplaats gelijk gesteld.

Het verbod in het eerste lid vermeld omtrent het oprichten van gebouwen ter bewoning is niet toepasselijk op het oprichten van gebouwen ter bewoning binnen de op 1 September 1918 bestaande bebouwde lijnen.

Artikel 18

Bij de schriftelijke aanvraag om de vergunning, in het vorig artikel bedoeld, wordt een op schaal vervaardigde, nauwkeurige tekening overgelegd van het terrein, tevens aangevende de plaatsen, waar zich woningen of putten bevinden, als in het vorig artikel bedoeld.

Ook wordt de diepte van aarde op het terrein aanwezig aangegeven.

Artikel 19

Een nieuwe begraafplaats wordt aangelegd naar een in kaart gebracht, vast plan van verdeling in vakken en rijen, waarbij de nodige ruimte voor paden is uitgespaard, terwijl elke ruimte voor graf of grafkelder op de kaart is aangegeven.

Een exemplaar van deze kaart wordt, voor de ingebruikneming der begraafplaats aan het bestuurscollege gezonden.

Het bijzetten van lijken moet naar het vastgestelde en in kaart gebrachte plan geschieden.

Op bestaande begraafplaatsen wordt een verdeling, als in het eerste lid bedoeld, zooveel mogelijk gevolgd, maar in ieder geval bij het aanleggen van nieuwe vakken, voor begraven bestemd, en bij het ledigen van alle oude graven in bestaande vakken.

Artikel 20

Voor elke begraafplaats wordt, hetzij door de zorg van de eigenaars ener particuliere begraafplaats, hetzij door of vanwege de ambtenaren in art. 36 genoemd, nauwkeurig en regelmatig een register bijgehouden, bevattende, in afzonderlijke kolommen, een doorlopend nummer, dag en jaar der begraafing, naam, voornamen, leeftijd en geslacht van de begraven personen, benevens een

duidelijke aanwijzing van het graf of van den grafkelder, eventueel der plaats in den grafkelder, waar de bijzetting plaats vond.

Het hiervoor bedoelde register is openbaar en wordt in het geval artikel 33 toepassing vindt overgebracht naar de archieven van het eilandgebied waarin de begraafplaats was gelegen.

Graven en grafkelders moeten van duidelijke zichtbare merkpaaftjes of van andere merktekenen voorzien zijn, aangevende het vastgestelde nummer der graven.

Artikel 21

Een begraafplaats, daaronder begrepen: omheining, gebouwen, graven, grafkelders, monumenten, kruisen, bomen of andere gewassen en verder alles wat tot het kerkhof behoort, moet zorgvuldig in goeden staat worden onderhouden.

Zonodig kan het Bestuurscollege op kosten van de eigenaars van particuliere begraafplaatsen, of op kosten van de eigenaars van graven en grafkelders, op alle begraafplaatsen de nodige herstellingen en verbeteringen doen aanbrengen, indien voornoemde eigenaars in gebreke bleven.

Artikel 22

Op elke nieuwe begraafplaats wordt voor het in gebruik stellen en op elke bestaande begraafplaats uiterlijk binnen één jaar na het in werking treden dezer verordening, een lokaal ingericht voor tijdelijke bewaring van lijken.

Bij verzuim wordt vanwege het bestuurscollege, op kosten van de eigenaars der begraafplaats, ten spoedigste een lijkenhuis, als in het vorig lid bedoeld, ingericht.

Artikel 23

De onderlinge afstand der graven zoo aan het hoofd- en het voeteneinde als van de zijden bedraagt minstens 0,3 M.

De graven zullen ten minste 1 M diep zijn.

De bovenste of de enige kist in een graf wordt met een laag aangestampte aarde van minstens 0,65 M. bedekt.

Deze bepalingen zijn niet toepasselijk op gemetselde grafkelders.

Artikel 24

Op de begraafplaatsen mogen grafkelders worden gesticht, mits deze voldoen aan de navolgende voorwaarden:

- a. de wanden en het dak worden van stevig steen-materiaal vervaardigd;
- b. de bodem zij bedekt, tot een hoogte van minstens 30 cm, met aangestampte aarde en worde licht hellend gemaakt;
- c. de wanden van een grafkelder moeten minstens 25 cm beneden de bodem-oppervlakte van het kerkhof reiken;
- d. is het onder c. bepaalde niet mogelijk, dan worden de wanden aan de buiten-beneden zijde bedekt met een zoom van aangestampte aarde van minstens 30 cm hoogte en breedte.

Artikel 25

Aan nieuw te bouwen grafkelders kunnen lucht-openingen worden voorgeschreven, wier aantal, plaats, vorm en inrichting door den Gouverneur worden bepaald.

Artikel 26

In een grafkelder moet, voor elke daarin opgenomen lijk-kist van een volwassen overledene, een ruimte van minstens 2 M³ beschikbaar zijn.

Een zelfde ruimte, als in het eerste lid genoemd, kan voor meer dan één kinderlijk worden gebruikt, indien de gezamenlijke maat de lijk-kisten, die van de lijk-kist van een volwassen overledene niet overtreft.

Artikel 27

In een grafkelder mogen twee of meer lijk-kisten in één horizontaal vlak worden geplaatst, mits gescheiden door lucht- en vocht-dichte tussenmuren, van steen-materiaal, die de geheele grafruimte verdelen.

Artikel 28

In een grafkelder mogen twee of meer lijk-kisten boven elkander worden gezet, indien de plaats, waar een lijk-kist staat, geheel omgeven en aangevuld wordt door vast aangedreven aarde, die de kist minstens 30 cm bedekt.

De scheidende laag aarde in het vorig lid bedoeld, kan vervangen worden door een lucht- en waterdichte afscheiding van steen-materiaal, aansluitende, in grafkelders als in art. 27 bedoeld, aan den staande scheidingsmuur.

Indien in een grafkelder niet meer dan één lijk-kist wordt begraven, worde de plaats, waar de lijk-kist staat, op de wijze, als in het eerste lid bepaald, aangevuld met vast aangedreven aarde, ter dikte van ongeveer 20 cm.

Artikel 29

Op grafkelders, waarin niet meer wordt begraven, zijn de artt. 24-28 niet van toepassing.

Artikel 30

Voor het bijzetten van lijken in bestaande grafkelders kan door het bestuurscollege vrijstelling worden verleend van het voorschrift van art. 27, mits tussen twee naast elkander geplaatste lijk-kisten een laag vast aangedreven aarde van minstens 30 cm wordt aangebracht.

Artikel 31

Een graf mag niet geroerd worden dan na drie jaren na de begraafing.

De overblijfselen van lijken en kisten worden in een afzonderlijk gedeelte van de begraafplaats begraven of, met toepassing van artikel 16 van de Crematielandsverordening (P.B. 1989, no. 93), in een crematorium verbrand.

Voor zover begraafing plaatsvindt, mogen zij niet in een geruimd graf of grafkelder worden achtergelaten.

Het verbod van alinea 1 is niet van toepassing op graven, waaruit een lijk-kist wordt weggenomen na verkregen toestemming, als bedoeld in het eerste lid van artikel 9.

Artikel 32

onder het roeren van graven wordt in deze verordening verstaan:

- a. bij graven of grafkelders met één lijk-kist: het openen en verandering brengen in den toestand van den inhoud dier graven of grafkelders;
- b. bij graven of grafkelders met meer lijk-kisten, het verandering brengen: in de beschuttende aardlaag, als bedoeld in de artikelen 23, 28 en 30 en in lijk-kisten met haar inhoud.

Artikel 33

Een algemeen begraafplaats, waarvan geen gebruik meer wordt gemaakt, wordt bij besluit door het bestuurscollege gesloten verklaard.

Wordt het besluit genomen, dat van een bijzondere begraafplaats geen gebruik meer zal worden gemaakt, dan heeft het bestuur dier begraafplaats daarvan onverwijld schriftelijk kennis aan het bestuurscollege.

Artikel 34

Een gesloten begraafplaats blijft gedurende ten minste tien jaren onaangeroerd liggen. Na dien tijd is het verbod in art. 17 opgeheven en mag de grond ter bezaaiing en beplanting worden vergraven, mits niet dieper dan 0,5 M.

Uitgraving ter meerdere diepte is binnen dertig jaren na de sluiting niet dan met vergunning van het bestuurscollege geoorloofd.

Overblijfselen van lijken, die bij de ontgraving voor den dag mochten komen, worden door hem, die de ontgraving verrichtte of deed verrichten, op een begraafplaats begraven.

Daartoe wordt den eigenaar een zoodanige begraafplaats kosteloos de gelegenheid verstrekt op een door het bestuurscollege aan te wijzen plaats.

Artikel 35

De begraafplaatsen staan onder toezicht, op Curaçao van het bestuurscollege.

Artikel 36

De zorg en het beheer over de algemeen begraafplaatsen is opgedragen aan de ambtenaren van den Burgerlijken Stand.

Artikel 37

- 1. Met het toezicht op de naleving van het bij of krachtens deze landsverordening bepaalde zijn belast de ambtenaren van politie, alsmede andere daartoe bij landsbesluit aangewezen personen. Een zodanige aanwijzing wordt bekendgemaakt in De Curaçaosche Courant.
- 2. De in het eerste lid bedoelde personen zijn, uitsluitend voor zover dat voor de vervulling van hun taak redelijkerwijze noodzakelijk is, bevoegd:
 - a. alle inlichtingen te vragen;

- b. inzage te verlangen van alle boeken, bescheiden en andere informatiedragers en daarvan afschrift te nemen of deze daartoe tijdelijk mee te nemen;
 - c. goederen aan opnemning en onderzoek te onderwerpen en deze daartoe tijdelijk mee te nemen;
 - d. alle plaatsen, met uitzondering van woningen zonder de uitdrukkelijke toestemming van de bewoner, te betreden, vergezeld van door hen aangewezen personen;
 - e. ter verrichting van de gerechtelijke schouwing of het afhalen van een lijk ter begraving of verbranding of het vervoer naar het lijkenhuis, woningen zonder de uitdrukkelijke toestemming van de bewoner binnen te treden.
- 3. Zo nodig, wordt de toegang tot een plaats als bedoeld in het tweede lid, onderdeel d, verschaft met behulp van de sterke arm.
 - 4. Op het binnentreden in woningen als bedoeld in het tweede lid, onderdeel e, is titel X van het Derde boek van het Wetboek van Strafvordering van overeenkomstige toepassing, met uitzondering van de artikelen 155, vierde lid, 156, tweede lid, 157, tweede en derde lid, 158, eerste lid, laatste zinsnede, en 160, eerste lid, en met dien verstande dat de machtiging wordt verleend door de Gezaghebber.
 - 5. Bij landsbesluit, houdende algemene maatregelen, kunnen regels worden gesteld met betrekking tot de wijze van taakuitoefening van de in het eerste lid bedoelde personen.
 - 6. Een ieder is verplicht aan de in het eerste lid bedoelde personen alle medewerking te verlenen die op grond van het tweede lid wordt gevorderd.

Artikel 38

Voor een vergunning tot het beaarden, bijzetten of opdelven van een lijk op een algemene begraafplaats zijn ten behoeven van de kas van het eilandgebied de bedragen verschuldigd als vastgesteld bij eilandsbesluit houdende algemene maatregelen.

De vergunning wordt, vrij van zegel, afgegeven door den ambtenaar van den Burgerlijken Stand van het district, waarin de begraafplaats is gelegen.

Het recht moet voor de begrafenis of het opdelven worden betaald.

Geen recht wordt geheven voor de begraving of opdelving van lijken van krijgslieden in werkelijke dienst.

Van het verkrijgen in eigendom van graf- en kelderplaatsen

Artikel 39

Op een algemene begraafplaats kunnen graf- en kelderplaatsen in eigendom worden verkregen tegen betaling ten behoeve van de kas van het eilandgebied van de bij eilandsbesluit, houden algemene maatregelen, vastgestelde bedragen.

De eigendom van de graf- en kelderplaatsen, die ieder een volgnummer krijgen, wordt in afwijking van art. 665 van het Burgerlijk Wetboek, verkregen door een verklaring af te geven, vrij van zegel, door den ambtenaar van den Burgerlijken Stand van het district, waarin de begraafplaats is gelegen.

De verklaring moet inhouden de voornamen, den naam, het beroep en de woonplaats van den koper, de oppervlakte en het volgnummer van de graf- of kelderplaats en de betaling van de koopsom.

Indien een vereniging of vennootschap koper is, dan worden de benaming en de plaats van vestiging daarvan in de verklaring vermeld, in plaats van voornamen, naam, beroep en woonplaats.

Van het vervoer van lijken uit de kolonie naar het buitenland en uit het buitenland naar de kolonie

Artikel 40

Het vervoer van een lijk uit een der eilanden van de Nederlandse Antillen naar een ander eiland van de Nederlandse Antillen of naar een plaats in het buitenland of van elders naar één der eilanden van de Nederlandse Antillen, is slechts toegestaan indien voldaan wordt aan de bij landsbesluit houdende algemene maatregelen te stellen regelen.

Strafbepalingen

Artikel 41

Onverminderd de straffen bij de gewone strafwetten gesteld tegen andere feiten, die gelijktijdig of in samenhang met de in deze verordening genoemde mochten worden gepleegd, worden overtredingen van deze verordening gestraft als volgt:

- 1°. met geldboete van ten hoogste f 50.--:
hij, die een lijk begraaft of doet begraven zonder een verlof als bedoeld in het eerste lid van artikel 7 of in strijd met de voorschriften krachtens het

- tweede lid van dat artikel vastgesteld;
 hij die handelt in strijd met het bepaalde in artikel 9;
 hij , die zonder de ontheffing, bedoeld bij art. 6, tweede lid, een lijk
 begraaft of doet begraven meer dan 36 uren na het overlijden;
 hij, die in strijd met het derde lid van art. 19 bij het bijzetten van lijken het
 in dat lid bedoeld plan niet volgt;
 hij, die verzuimt aantekening te houden, zoals voorgeschreven bij art. 20
 dezer verordening;
 hij, die tussen zonsondergang en zonsopgang op een begraafplaats wordt
 aangetroffen, anders dan om daar een begrafenis bij te wonen of iets te
 verrichten, wat hem door het bevoegd gezag is opgedragen.
- 2°. met hechtenis van ten hoogste een maand of geldboete van ten hoogste f
 100,--:
 hij, die een lijk begraaft of doet begraven anders dan op de wijze en op de
 plaats als vermeld in art. 1, behoudens het bepaalde in art. 2;
 hij, die een lijk vervoert of doet vervoeren in een niet uitsluitend tot vervoer
 van lijken bestemd voertuig;
 hij, die in strijd met art. 4 een lijk begraaft of doet begraven zonder het
 daarin vermeld verlof;
 hij, die zonder de ontheffing, bedoeld in art. 6, tweede lid, een lijk begraaft
 of doet begraven binnen de 12 uren na het overlijden;
 Hij, die in strijd met art. 17 een gebouw opricht of een put graaft;
 hij, die een lijk begraaft in strijd met art. 23, of in een grafkelder plaatst in
 strijd met de artt. 24, 26, 27 en 28, 1ste en 2de lid, behoudens de vrijstelling
 bedoeld in art. 30;
 hij, die een graf roert of doet roeren, in strijd met art. 31;
 hij, die een lijk begraaft of doet begraven op een begraafplaats,
 waaromtrent een verklaring of een kennisgeving is uitgegeven, als bedoeld
 in de eerste en tweede alinea van art. 33;
 hij, die op een begraafplaats als in art. 34 bedoeld, ontgravingen doet of
 doet uitvoeren in strijd met de voorschriften van dat artikel.
 Bij het veroordeelend vonnis kan het opruimen van de gebouwen en het
 dempen der putten, in strijd met het verbod gemaakt, op kosten der
 overtreeders, worden gelast.
 - 3°. met hechtenis van ten hoogste een jaar of geldboete van ten hoogste f
 100,--:
 hij, die een lijk vervoert of begraaft in het geval van art. 3 in strijd met dat
 artikel;
 hij, die het lijk van iemand, die aan een gewelddadige dood is gestorven
 verbergt of poogt te verbergen;
 hij, die een lijk uit een begraafplaats of een lijkenhuis wegneemt of poogt
 weg te nemen;
 hij, die de afgifte, bedoeld in art. 5, van een lijk weigert;

hij, die geen geneeskundige zijnde of buiten toezicht van een geneeskundige een lijkopening of ontleding van een lijk verricht; hij die een lijk vervoert of doet vervoeren in strijd met de krachtens artikel 40 gegeven voorschriften.

Artikel 42

De bij deze verordening strafbaar gestelde feiten worden beschouwd als overtredingen.

Overgangbepaling

Artikel 43

De bepalingen der artikelen 26 tot en met 30 zijn op bestaande grafkelders niet toepasselijk dan na 15 jaar na de inwerkingtreding dezer verordening.

Slotbepalingen

Artikel 44

Met de inwerkingtreding dezer verordening vervallen:

- - de Publicatie van 26 Juni 1821 (Publicatiebundel No. 44), zoals aangevuld bij Publicatie van 14 November 1866 (P.B. No. 21);
- - de Publicatie van 7 Mei 1822 (Publicatiebundel No. 56) voor wat betreft den aanspreker en den doodgraver;
- - de Publicatie van den 12n April 1828 (Publicatiebundel No. 126) voor wat betreft den aanspreker en den doodgraver;
- - de Notificatie van 24 Maart 1863 (P.B. No. 7);
- - art. 45, tweede lid, en art. 47 Burgerlijk Wetboek.

Artikel 44bis

De in de artikelen 38 en 39 genoemde tarieven kunnen bij eilandsverordening worden gewijzigd.

Artikel 45

Deze verordening kan worden aangehaald onder den titel van “Begravenisverordening”.

Artikel 46

Deze verordening treedt in werking op een door den gouverneur te bepalen tijdstip.